

Lá Thư Thụ Nhân

Subject: Cóc cuối tuần --- Nghẹn Ngào Gió Muối
From: Trần Văn Lương
Date: Thursday, April 5, 2018

Kính gửi đến quý anh chị con cóc cuối tuần.

Dạo:

*Dập dồn gió muối biển khơi,
Trên môi mặn chát lệ người xa quê.*

Cóc cuối tuần:

Nghẹn Ngào Gió Muối

Chiều ngắc ngoải, nắng chuôi trơn tuột,
Tháng Tư về giá buốt hồn câm.
Mây loang đáy nước tím bầm,
Trùng dương vắng tiếng khóc thầm gọi nhau.

Manh áo cũ đượm màu gió muối,
Người tần ngần, tiếc nuôi băng quơ,
Mắt nhìn quanh quần ngần ngơ,
Thương bày sóng nhỏ lên bờ phơi thây.

Buồn ngẫm lại từ ngày mất nước,
Biết bao người cất bước ra khơi,
Trời không cho được tới nơi,
Đành cam đáy biển ngậm cười xót xa.

Thân may mắn vượt qua bão tố,
Cuối cùng đà đến chỗ bình an.
Dù xa cách vạn quan san,
Vẫn nghe đòi đoạn ruột gan sớm chiều.

Kể từ lúc đánh liều tránh loạn,
Giữ lời thề ty nạn sắt son,
Bao lâu lũ giặc vẫn còn,
Thì đành đất khách mỗi mòn lất lây.

Quê hương cũ giờ đây xa lạ,
Người dần quên hết cả cội nguồn,
Tập tành rất thói con buôn,
Bày mưu tính kế lách luồn lừa nhau.

Đất nước đã do Tàu làm chủ,
Chỉ bạo quyền no đủ giàu sang,
Mặc dân đói khổ trăm đàng,
Hằng mong chóng được nhẹ nhàng xuôi tay.

Biển quê mẹ nay đầy xác cá,
Thay xác người vốn rã từ lâu.
Bốn mươi năm lẻ bề dâu,
Biết bao nhiêu nước dưới cầu đã qua.

x

x x

Hạnh phúc vẫn còn xa hun hút,
Dù mong chờ từng phút từng giây.
Run run bóc tấm lịch dày,
Mơ trong tuyệt vọng ngày xoay cơ trời.

Chữ Quốc Hận ngàn đời mãi nhớ,
Nợ máu này muôn thuở nào quên,
Dân Nam kiếp nạn triền miên,
Vừa ngoi khói lửa, đã liền cùm gông.

Bao ước vọng, mười không được một,
Mượn tiếng cười gượng đốt con đau.
Bạn bè đầu trắng phau phau,
Gặp nhau chỉ lúc tiễn nhau về trời.

Định mệnh chẳng thương người dân Việt,
Để giặc thù giết chết non sông.
Tháng Tư đến, mắt cay nồng,
Chùng nghe tiếng gió biển Đông triệu hồn.

Nhìn sóng nước, bồn chồn ngơ ngác,
Chợt thấy mình chẳng khác u linh,
Ngày ngày cầm điếu lặng thình,
Khập khà khập khiễng một mình lang thang.

Chỉ còn lá Cờ Vàng áp ủ,
Năm canh ru giấc ngủ tạt nguyên,
Chập chờn nửa tỉnh nửa điên,
Con tim vất vưởng tận miền xa xôi.

x

x x

Nghe mặn chát bờ môi nứt nẻ,
Phải chăng là lệ kẻ ly hương,
Hay là gió muối trùng dương,
Về khơi lại nổi nhớ thương một đời?

*Trần Văn Lương
Cali, đầu mùa Quốc Hận 2018*